

Edző. Diák.
És egy szabály, amit
nem szeghetnek meg.

WAKING OLIVIA

olivia ébredése

fine
selection

ELIZABETH O'ROARK

ELIZABETH O'ROARK

WAKING
OLIVIA

olivia ébredése

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1

OLIVIA

EZ AZ ELSŐ NAPOM AZ ÚJ FŐSULIN, de úgy vonszolom magam, mintha legalábbis a kivégzésemre tartanék. Ami nem is olyan meglepő, hiszen a pasi, akivel ma találkoznom kell, könnyedén tönkreteheti az életemet.

Először a menzát kerestem meg, a gagyi, másolt térkép segítségével, amit múlt hónapban küldött meg az iskola. A sportolók akkor is ehetnek itt, ha egyébként nem laknak az egyetem területén. Tekintve, hogy az elmúlt három hónapban kizárólag tojáson és rámentésztán éltem, ennek valószínűleg örülnöm kellene.

Összeszedem a kaját, és leülök a reggelimhez, ami pontosan ugyanúgy néz ki az iskolaév minden egyes napján: rántotta egy tojásból, natúr zabkása és egy alma. Először az almát eszem meg, és csendben imádkozom, hogy ne jöjjön vissza.

Már most tudom, hogy a mai találkozó katasztrófa lesz. Az előző sulimban történt eset után már az is megdöbbentett, hogy akadt

olyan csapat, amibe be akarnak venni, és biztosra veszem, hogy az új edzőm is hangot fog adni a fenntartásainak. A legjobb esetben megúszom pár figyelmeztetéssel és fenyegetéssel, rosszabb esetben olyan feltételekkel áll elő, amikbe nem egyezhetek bele.

„Ők akartak téged” – emlékeztetem magamat. – „Ők ajánlották neked az ösztöndíjat. Nem lesz ez olyan szörnyű.”

Sajnos akármilyen gyakran ismételve ezt, a gyomromból csak nem akar kiállni a görcs.

A sport tanszék egy hatalmas épületben kapott helyet, ami mellett a campus összes többi épülete eltörpül. Teljesen világos az üzenet, hogy mi a legfontosabb az ECU-n, vagyis az East Colorado Egyetemen. Gondolom, hálásnak kellene lennem emiatt, hiszen én is ezért kaptam ösztöndíjat.

A titkárnő arcán nem látok semmi aggodalmat, amikor közli, hogy bemehetek, úgyhogy valószínűleg ő az egyik abból a talán tíz emberből a főiskolai sport világában, aki nem tudja, mit tettem. A legtöbben úgy néznek rám, mint valami veszett állatra, vagy arra a malajziai kígyóra, aminek a harapásától a támadás helyétől pár lépésre már holtan esel össze.

Amikor belépek az irodába, rögtön rádöbbenek, afelől kétség sem lehet, hogy az előttem ülő két férfi pontosan tudja, hogy mi történt. Máris szigorúan néznek rám, összehúzott szemmel, karba font kézzel, aminek köszönhetően azonnal gyűlni kezd bennem a harag.

Felvértezem magam a kiselőadásra, ami tudom, hogy érkezik, mert nincs más választásom. Peter McEwan, az előttem ülő edző igazi legenda, és nekem most nagy szükségem van egy legendára. Régen *ígéretes* futónak tartottak. Elfogódott hangon beszéltek a bennem rejlő

lehetőségekről. Most viszont az egyetlen téma velem kapcsolatban az, hogy hogyan úsztam meg a börtönt.

Csakhogy McEwannek is szüksége van egy legendára. Az ECU-nak már majdnem egy évtizede nem volt bajnok női terepfutócsapata, ezért vállalták a hatalmas kockázatot, és ajánlottak nekem ösztöndíjat.

Legalább annyira fontos nekik, mint nekem, hogy újra rátaláljak arra, amit elveszítettem.

Ezért hajlandó vagyok némi bűnbánatot mutatni, ha így esélyt kapok arra, hogy McEwan foglalkozzon velem. Még azt is eljátszom, hogy sajnálom, amit tettem. Persze csakis McEwannek, és nem a pasinak, aki mellette ül. Alig tűnik idősebbnek nálam, és inkább egy férfi fitnessmagazin címoldalán tudnám elképzelni, mint itt, ebben az irodában, ahogy szúrós szemmel mered rám. Hátradől a székében, kék szeme jégként csillog napbarnított arcában, és a szájának kissé öntelt vonalától máris kiráz a hideg. Eltűrom, hogy McEwan kioktasson, de inkább a pokol, mint hogy ennek a pasinak nyalizak. *Bámulj csak, seggfej! Meglátjuk, mire jutsz vele!*

McEwan feláll, és kézfogással üdvözlöl.

– Bemutatom a kollégámat, Will Langstromot – mutat a mellette ülő pasira. Langstrom is feláll, de a szemét továbbra is barátságatlanul rénsnyire szűkíti. Felém tornyosul, és ezzel, meg azzal, hogy úgy néz rám, mintha hobbiból fojtanáék vízbe kiscicákat, sikerül elérnie, hogy fenyegetésnek érezzem. Az emberek többsége vagy meghúzza magát, vagy visszatámad, ha sarokba szorítják – egyet találhattok, hogy én melyik táborba tartozom! Nagyot nyelek.

„Szedd össze magad!” – figyelmeztetem magam, miközben a gyomrom öklömnyire szűkül. – „Nem engedheted meg magadnak, hogy kiborulj.”

– Olivia – üdvözl.

– A Finnt használom. – Nézek egy másodpercre a szemébe. A tekintetem éppolyan ellenséges, mint az övé.

Nincs szükségem a jóváhagyásodra, pöcsfej!

– Will a női terepfutócsapat edzője – teszi hozzá McEwan.

A gyomromba mintha mázsás súly gördült volna. Olyan gyorsan önt el a pánik, a harag és a csalódottság, hogy nem is tudom egyiket megkülönböztetni a másiktól. Főleg magamra vagyok dühös. Komolyan azt hittem, hogy személyesen Peter McEwan fog edzeni? Regélhetünk akármennyit az egyenlő jogokról, egy iskola sem pazarolja a sztáredzőjét a női csapatra.

Ez pedig azt is jelenti, hogy *mégis* szükségem van Langstrom jóváhagyására, márpedig világossá tette, hogy azt nem adja könnyen.

– Két évad van a diplomáig – folytatja McEwan. – Az, hogy sikerül-e addig kihoznunk valamit a képességeidből, kizárólag rajta és rajtad múlik.

Feszengve állok egyik lábamról a másikra. Nem állítanám, hogy tetszik a „kihozni valamit a képességeidből” duma. Még mindig én tartok három pályarekordot. Ez nem azt jelenti, hogy már *kihoztam valamit* a képességeimből? A kibaszott végtelenségig kell bizonyítanom?

– Azt hiszem, nem kell belemennünk abba, ami közted és a volt csapattársad között történt – teszi hozzá McEwan óvatos hangsúllyal. Érzem, hogy a gerincem feszülése lazul egy kicsit. – Azt viszont világossá kell tennem, hogy ilyesmi itt nem történhet meg.

Újra bólintok, a kezemet összefűzöm az ölemben. *Bűnbánat.*

– És nem fogunk a kirúgással addig várni, amíg kórházba jutatsz valakit – figyelmeztet. – Ha csak egy pillanatra is felbukkan a jele a hirtelen haragodnak, már csomagolhatsz is. Ezt megértetted?

Egy pillanatra felbukkan a hirtelen haragom? Már most egy pillanatra vagyunk tőle. Azért valahogy sikerül beleegyezően bólintanom.

– Ami pedig a *szabadidős tevékenységeidet* illeti – teszi hozzá –, a korábbi edződőtől kapott anyagod szerint komoly hatással voltak az edzési teljesítményedre. Itt ez nem történhet meg, megértetted?

Kifújom a levegőt. Fogalma sincs róla, mik is ezek a szabadidős tevékenységek. Hogy mennyivel rosszabbak, mint azt el tudja képzelni. Hogy még akkor se tudok leállni velük, ha megpróbálom. Márpedig elhíhetitek, hogy megpróbáltam.

– Megértettem – szűröm a szót összeszorított állkapoccsal.

McEwan ezután feláll, és közli, hogy hagyja, hogy Langstrom és én elbeszéljessünk. A torkom kiszárad, miközben végignézem, ahogy kísétál az ajtón, és amikor az becsukódik mögötte, kellenlenül visszafordulok az új edzőmhöz, akit máris kurvára utálok.

– Nem akarlak a csapatban látni – közli szenvtelen hangon. – Nem veszem be ezt a „jókis lány, aki elkövetett egy hibát”-baromságot. Majdnem megöltél valakit.

A padlót bámulom, bármit, csak ne kelljen ránézniem, és igyekszem visszafogni magam. Összeszorítom a fogam, megfeszítem a combom és a bicepszemet, minden erőmet összeszedem, hogy ne törjön ki belőlem: *Baszdmeg, baszdmeg, baszdmeg*. Egyáltalán minek kéne erre a pasira hallgatnom? Magas és széles vállú, inkább úszó vagy focista alkat, nem futó. Én se mondom meg az autószerelőnek, hogyan cseréljen olajat a kocsimban, akkor meg milyen alapon mondja meg nekem ez a csávó, hogy hogyan fussak?

– Csak kíváncsiságból – folytatja –, sajnálod egyáltalán?

Ökölbe szorítom a kezemet. Mindenki ezt kérdezi, de igazából nem akarják tudni a választ. Egyszerűen csak emlékeztetni akarnak rá, hogy *sajnálnom kéne*. És sajnálom is. Sajnálom, hogy elbuktam

az ösztöndíjamat. Sajnálom, hogy el kellett jönnöm, és hogy soha többé nem futhatok egy első divíziós iskolában. De azt nem sajnálom, hogy megtettem. Ha Mark Bellre gondolok, az öntelt mosolyára, és arra a gyomorforgató dologra a tekintetében, nem könnyű sajnálatot érezni.

Azért az utolsó részt megpróbálom megtartani magamnak.

– Nem akartam olyan komoly sérülést okozni neki – morgom. Ez az egyetlen őszinte állítás, amit bevallhatok úgy, hogy ne tűnjek tőle komplett szociopátának.

– Azért ez nem pont ugyanaz, mint az, hogy sajnálok – jegyzi meg.
Nem, valóban nem, seggfej!

– A teljesítményed lószart sem ér – folytatja. – Már majdnem két éve nem voltál harmadiknál jobb helyen, és utoljára három éve futottál egy mérföldet négy és fél perc alatt. Szerintem már nincs meg benned, ami kell.

Pont ugyanezt hallom én is mindennap a saját fejemben,

– Vissza tudom szerezni – jelentem ki több magabiztossággal, mint amit érzek. – Csak bele kell adnom mindent.

Összefonja a karját a mellkasa előtt. Kivételesen mutatós a bicepsze, ami valószínűleg rögtön el is vonná a figyelmemet, ha másfajta beszélgetést folytatnánk.

– Kockázati tényező vagy, és nem tetszik az ötlet, hogy igazán tehetséges sportolóktól vegyük el az időt azért, hogy te „beleadj mindent”. Peter viszont lát benned valamit. Azt mondja, csiszolatlan gyémánt vagy.

Ezek a szavak átmenetileg megvigasztalnak. Peter McEwan csiszolatlan gyémántnak tart. Azért ez is jelent valamit.

Will viszont elhúzza a száját.

– Én nem értek egyet veled.

Ha okosabb lennék, már most összecsomagolnék. Világos, hogy itt nincs hely mindkettőnknek, és ha jól sejtem, ő nem megy sehova.

Három srác ül a sport tanzsék épülete előtti téglafalon, amikor kilépek.

– Hé, új csaj! – kiált oda az egyik. A sportolóknak mindig nagyobb a szája, mint az átlagembereknek. Sokkal kevésbé félnek attól, hogy valaki visszaszól nekik, mint mindenki más.

Megállok, és hagyom, hogy sötét hajam átlibbenjen a vállam fölött, ahogy visszanezdek rájuk. Megnyugtató tudni, hogy tők mind-egy, mennyire cseszek el mindent, ez az egy dolog mindig a segítségemre lesz. Csinosnak lenni majdnem olyan, mintha az embernek szuperereje lenne. Ez az én „ingyen szabadulhatsz a börtönből”-kártyám, aminek köszönhetően a pasik simán szemet hunynak az összes borzalmas tulajdonságom felett. *És olyan nagyon sok borzalmas tulajdonságom van.*

– Igen? – vonom fel a szemöldökömet.

Mind úgy vigyorognak, mint a rossz gyerekek, és a legmerészebb tesz is pár lépést előre.

Elég dögös. Széles vállú, valószínűleg focista. Ez bejön. A vézna futó testalkat nem nagyon mozgat meg.

– Szóval új vagy itt? – kérdezi.

Felvonom az egyik szemöldökömet.

– Azt hittem, ezt már megállapítottuk.

– Landon vagyok – mondja, mire magamban elhúzom a számat. A Landon igazi magánsulis név, olyan srácok neve, akik rózsaszín teniszpólóban járnak, és délutáni szabadfoglalkozásként elgyepálják a meleg srácokat. A srác ettől még helyes, bár általában ez a klasszik

„Amerika kapitány”-stílus nem az esetem, viszont pár sör után már kifejezetten sokféle esetem lesz.

– Szia, Landon! – felelek, de nem állok meg, mert a pasik imádják, ha üldözhetnek. És a srác rögtön a nyomomba is szegődik. Nyilván. Olyan kiszámíthatóak!

– Még nem mondtad meg a nevedet – jegyzi meg, mikor utolér.

– Mert nem kérdezted.

Erre elvigyorodik, láthatóan egyáltalán nem bátortalanítottam el.

– Oké, akkor mi a neved?

Most már lezárnám a beszélgetést.

– Finn – felelem, de egy pillanatra sem lassítok.

Ő megtorpan, én meg sétálok tovább.

– Ez fiúnév! – kiabál utánam.

Magamban nevetve válaszolok:

– Tudom.

– Szeretném, ha a barátnőm lennél, Finn!

Ja. Ezt is tudom.

2

WILL

NEM HIÁNYZIK EZ A LÁNY A CSAPATOMBA.
Abban a pillanatban, hogy belépett Peter irodájának ajtaján, már tudtam. Ha a „Cápa” zenéje indul el a háttérben, akkor sem lehetett volna baljósabb az egész.

Már azt is alig bírom felfogni, hogy Peter idehozta. Az ég szerelmére, baseballütővel ment neki a saját csapata egyik tagjának! Még ha a tehetsége ellensúlyozná ezt, de legjobb esetben is kétesélyes a dolog. Zseniális pillanatokot követő középszerű hónapok sora.

– Ez a lány csak bajt fog okozni – jelentem ki Peternek, miután Olivia elment. Igyekszem semleges hangon beszélni, leplezem a valódi indulatot mögötte, mert még én is érzem, hogy távol áll az észszerűségtől.

– Kell egy iramfutó a csapatodba – magyarázza Peter. – Valaki, aki segít elhíttetni a lányokkal, hogy lehet esélyük a győzelemre. Valaki, akiért odateszik magukat.

Csüggedten sóhajtok fel. Kettőnk közül Peter az, aki már huszonöt éve csinálja ezt, ő szerzett magának országos, mit országos, nemzetközi hírnevet. Már évtizedekkel ezelőtt leléphetett volna innen egy első divíziós iskolába. Peter a profi.

De bakker, most egyszerűen téved.

– Ott van Betsy – próbálkozom.

A gúnyos horkantása mindent elárul: Betsyt mindenki utálja. Arrogáns, szemét és bár csak minimálisan gyorsabb a többi lánynál, mégis úgy viselkedik, mintha ő lenne a sztár. Csakhogy mindenki túlzottan tart tőle ahhoz, hogy erre megjegyzést tegyen.

– Na jó, de Finnegan? – kötöm az ebet a karóhoz. – Szerinted ő majd erősíti a csapatszellemet? Mellette még Betsy is kész Teréz anyja.

– Láttad már futni? – kérdezi Peter.

Megrázom a fejem. Két évvel azelőtt diplomáztam, hogy ő elkezdte volna a főiskolát. Pár éve, amikor még elsőéves volt, hallottam, hogy emlegették a nevét, mert akkoriban mindenki azt gondolta, hogy ő lesz a következő nagy sztár. Aztán a szóbeszéd lassan elült, és mindenki megfélekedett róla, köztük én is. És most azt kívánom, bár feledésben maradt volna.

– Egyszerűen bámulatos – mondja Peter az őszinte csodálat hangján. – Amikor igazán akarja, olyan, mintha mellette az egész mezőny lassított felvételben haladna.

Tudom, hogy Peter szerint ez a lány lehet az ECU reménye a sikerre, és azt is elismerem, hogy van rá némi halvány esély. De én akkor sem akarom itt látni ezt a csajt, és kész.

– Már jó ideje nem volt bámulatos – érvelek. – És az biztos, hogy nem úgy néz ki, mint aki összehozza az embereket.

Peter elmosolyodik.

– Ki tudná ezt nálad jobban megtanítani neki?

Egyáltalán nem vágyom rá, hogy bármit is tanítsak neki, főleg azután nem, hogy találkoztam vele. Ez a lány nem egyszerűen „nem csapatjátékos, nem megbízható futó” bajkeverő. Hanem mesterkedő, manipulatív, határozottan túl szexi típusú bajkeverő. Úgy szeszézott be Peter irodájába, mint valami modell a hosszú lábával, a napbarnított bőrével, a hatalmas zöld szemével meg a mindentudó mosolyával. Pont az a fajta csaj, aki már a szimpla létezésével csak bajt okoz, és aztán még rá is dob egy lapáttal.

És jelenleg az utolsó, amire szükségem van, az még egy kis baj.

3

OLIVIA

AZ AUTÓ HÁTSÓ ÜLÉSÉN VAGYOK, és túl gyorsan száguldunk a szűk utcán. Minden háztömb végén stoptáblás kereszteződés van, de mi csak egynél lassítunk le. Nézem az anyámat az anyósülésen, a válla megfeszül a rettegéstől. A bátyám, aki melletttem ül, megszorítja a kezemet, keményen, hogy felkészítsen a fájdalomra.

Ekkor látom meg a nőt a kereszteződésben. Tengerészkék ruha, bedagadt boka. A pillantásunk találkozik, mindkettőben döbbenet és rémület ül, és mindketten tudjuk, hogy mi fog történni.

A teste felcsapódik a motorháztetőre. A vére foltot hagy a szélvédőn, mint valami modern művészeti alkotás, és az egész olyan gyorsan történik, hogy olyan, mintha már azelőtt vérzett volna, hogy elütöttük. A fékre lépünk, mire a test előrerepül. Aztán a kocsit áthajt rajta, mintha csak egy túlméretes fekvőrendőrlenne. Beszívom a levegőt, próbálok valami mással helyettesíteni a

mellkasomat betöltő félelmet, úgy zihálok, mintha az én tudóm roppant volna össze az autó súlya alatt.

Az anyám ekkor felém fordul, szeme kitágult a rémülettől, látom, hogy szinte rosszul van tőle. És akkor hirtelen ott vagyunk a szobájában.

– Szaladj! – suttogja. – Rejtőzz el az erdőben!

És bár engem is mintha megbénítana ugyanaz a fekete, tátongó rettegés, azt teszem, amit mond. Teljes erőmből futok, kétségbeesetten és reménytelenül.

Az erdőbe, az erdőbe, az erdőbe. Ez a szó visszhangzik a fejemben.

El kell jutnom az erdőbe.

Egyetlen dolog visz előre, a vágy, hogy azt tegyem, amit mondt, mintha az mindent helyrehozna. Futok és futok, a pulzusom a fülemben dobol, és tudom, hogy ő ott van mögöttem, tudom, hogy a hátamon lecsorgó vér még csak a kezdet.

Tudom, hogy valami nagyon-nagyon rosszat csináltam, és ha megállok, akkor minden utolér.

Egy olyan utcában ébredek, ahol korábban még sosem jártam. A szívem még mindig túl gyorsan ver, úszom az izzadságban, és a kezem is remeg. Az a sort és atléta van rajtam, amiben lefeküdtem aludni, de mezítláb vagyok, mert álomban soha, de soha nem bírom magamon tartani a cipőmet. Fogalmam sincs, hol vagyok. A nap még nem kelt fel, de már ott dereng az ég alján a pirkadat, a feketeséget már meglágyítja a fény ígérete.

– A rohadt életbe – morgom, amikor végre magamhoz térek, és felmérem, mi történt. Most valahogy haza kell vergődnöm.

Több mint egy órámba telik megtalálni a lakásomat, mert még nem ismerem jól a környéket. Úgy sejtem, három mérföldet futhattam, mielőtt felébredtem, de kábé még négyet visszafelé is, mire megtaláltam az utcát, ahol lakom.

Valamivel később érkezem meg a futópályára, és kétségtelen, hogy én vagyok az egyetlen lány, aki aznap már futott hét mérföldet. A távolba meredek, igyekszem úgy tenni, mintha nem látnám, hogy a csapat többi tagja összeség körülöttem, és alig leplezett pillantásokkal méregetnek.

Mindannyian tudják, hogy ki vagyok. A többségük nyilván azt kívánja, bár ne lennék itt. Van egy lány, aki magasabb a többieknél, és nem is próbálja leplezni a rosszallását. *Baszki*. Gyakorlatilag még nem is ismerkedtem meg a csapatom tagjaival, de már most legszívesebben kiosztanék pár pofont.

Will Langstrom, az új edzőm és melleleg kiemelkedő baromarc, felénk sétál, mire mindenki felkapja a fejét. Most, hogy szabadon legheltem rajta a szememet, kénytelen vagyok beismerni, hogy nevetségesen jól néz ki. A kócos barna haja, a karakteres arccsontja, a felső ajka... Még az is szexi, ahogy jár, kicsit kihívó, de ettől csak még vonzóbbnak tűnik. Egy kicsit mindkettőnk utálok, amiért ezt érzem.

Ránk vigyorog.

– Jó reggelt, hölgyeim!

– Jó reggelt, mester! – csicsergik válaszul, de én hallgatok. Mind-egyik csaj úgy néz rá, mintha ő lenne a szőke herceg és Christian Grey szerelemgyereke. Ha lehúzná a nadrágját, a fél csoport azonnal térdre esne előtte. *Nem csoda, hogy ekkora az arca.*

– Gondolom, már bemutatkoztatok az új csapattagoknak – mondja, és vet rám egy gyors pillantást. Persze mindenki sokatmondó hallgatásba burkolózik. Will összevonja a szemöldökét, és bemutatja a két elsőévest, mielőtt felém fordulna. – Az egyetlen átigazolónk Olivia Finnegan, aki a Texasi Egyetemről érkezett.

Erre már az összes lány rám néz, szemmel láthatóan kedvükre van a nyilvánvaló büntetésem: a D1-es lányt visszaküldték a másodosztályba. De azért nem vihetik túlzásba a kárörvendést sem, mivel én vagyok itt az egyetlen, aki bajnoki címet szerezhethet nekik. Langstrom utasítására mindenki bemutatkozik, de nem figyelek oda különösebben. Betsy az egyetlen, akit megjegyzek. Ő az, aki gyilkos pillantással méregetett. Jó nevet kapcsolni ahhoz az archoz, amelyikkel feltervezem törölni a pályát.

– Ma reggel tízmérföldes kört futunk, és szerencsétek van, mert én is veletek futok – közli az edző, mire egyöntetű nyögés a válasz. – Szóval vágjunk bele, nézzük meg, hányan lazáztátok el a nyarat!

Én nem lazáztam el semmit. Azzal töltöttem az egész nyarat, hogy napközben lovaglóórákat adtam, reggel és este pedig futottam. De ebből semmi sem fog látszani ma.

Betsy megindul, mi pedig követjük. Korrekt ütemet diktál. Semmi extra, de mivel zuhanyozni is alig volt időm a reggeli futásom után, nekem megfelel.

A tegnapihoz hasonló rémálmok és az, hogy az otthonomtól távol ébredek, nem számít nálam szokatlan eseménynek. Már gyerekkorom óta előfordul, általában akkor, ha nagy rajtam a nyomás, bár néha úgy tűnik, nincs semmi különösebb oka. Vannak egyébként mások is hasonló helyzetben. Van egy online fórumuk, ahol meg szokták osztani a sztorijaikat, de én még sosem meséltem el az enyémet,

mert még egy abnormális arcokból álló csoportban is én vagyok a különc. Az ő sztórijaikban talán leszaladnak egy sor lépcsőn, esetleg futnak egy kört a ház körül. Én viszont mérföldeket futok, keresztül az erdőn, és gyakran vérezve, izzadságban úszva ébredek, és nagy eséllyel tönkreteszem vele a futókarrieremet, mivel képtelen vagyok abbahagyni.

Néha nem érzem meg annyira, mint ma, de most olyan, mintha minden lépésnél súlyt kellene emelnem a combommal. Nem mintha nem tudnék napi tizenhét mérföldet futni, csak éppen nem tudom *gyorsan* lefutni. Nem tudok ennyit sprintelni. És reggel valószínűleg sprinteltem, mert a testemben már nem maradt semmi, ami tovább tudna hajtani. Valahogy azért kibírom. Muszáj lesz. Nem szűrhatom el itt is.

Félúton ivószünetet tartunk, ekkor nézem meg alaposabban a száraz út felvert porával borított csapattársaimat. A karjukon csorog az izzadság, apró kis ösvényeket vág a koszba. Rossz érzésem van az elől futó Betsyvel kapcsolatban. Van a válla ívében valami arrogáns, erőszakos vonás, bár gondolom, rólam is ugyanezt mondanák.

Will egy szót se szól az egész futás alatt, és kelletlen tiszteletet sikerül ébresztenie bennem azzal, hogy végig tartja velünk az iramot. A futásnál minden egyes plusz kiló, legyen az izom vagy bármi más, olyan, mintha pár téglát cipelnél magaddal. Vagy negyven kilóval lehet több nálam. Az jó sok téglá.

Megkönnyebbülök, amikor végre meglátom a távolban a campust. Sikerült lépést tartanom. Nem égettem le magamat az első napomon. Már kezdtem érezni azt a furcsa, lebegős érzést, amit azelőtt szoktam, hogy elájulok, úgyhogy mehetett volna sokkal rosszabbul is. Visszaérünk a futópályára, Will pedig azt mondja, hogy

mindenkihez lesznek megjegyzései a mai edzésről, és aztán beküld minket az öltözőbe.

Mármint a többséget.

– Olivia! – szólít meg némi éllel a hangjában. – Beszelnünk kell. Megmerevedek. Világos, hogy nem valami jópofa üdvözlőszöveg-gel készül. Betsy gúnyos vigyorral a képén sétál el mellettem.

– A Finnt használom – mordulok fel.

Will úgy tesz, mintha meg se hallotta volna.

– Ez meg mi a fene volt? – kérdezi. – Nem tudom, hogy csinál-tatok a korábbi iskolában, de ha én tíz mérföldet kérek, akkor lát-ni akarok némi erőfeszítést.

Leesik az állam. *Mi a szar? Konkrétan majd' meghaltam az edzé-sen, ez meg itt szívózik velem?*

– Hát ez baromság – szálllok vele vitába. – Tartottam a tempót.

Kék szeme összeszűkül.

– Szerinted azért hoztunk a csapatba, mert azt reméltük, hogy *tartod a tempót?* – kérdezi. – Nekünk vezetőre van szükségünk. Úgy töttyörögtél az úton, mint valami kismama, aki csak le akarja adni a terhesség alatt felszedett kilókat.

A kezem ökölbe szorul, a körmeim a tenyerembe vájnak. *Basszus, mekkora egy seggfej!*

– Fáradt voltam.

Karba fonja a kezét a mellkasa előtt.

– Ugyanazt az edzést csináltad végig, mint mindenki más, szóval semmi okod rá, hogy fáradt legyél – jegyzi meg. – Kivéve persze, ha megszegted Peter szabályát, és ittál az edzés előtti este.

Lehunyom a szemem, úgy érzem, sarokba szorított, és a pulzu-som máris felgyorsul. A sztori, amit Texasban adtam elő, itt nem fog

működni, úgyhogy azt a rendkívül vitatható döntést hozom, hogy az igazat mondom, ami rendszerint nem szokott jól elsülni.

– Futottam egy kicsit ma reggel, mielőtt kijöttem – vallom be hal-
kan. Azt mondják, az igazság felszabadít, de jelen pillanatban csak
sebezhetőnek, kicsinek és gyengének érzem magam tőle, aminél
semmit sem gyűlölök jobban.

Will szája megfeszül.

– És egész pontosan miért is csináltál ilyet?

Egyetlen pillanatra, a másodperc töredékére összeakad a tekente-
tünk, bár egyáltalán nem akarom. Egy részem könyörögne neki,
hogy ne kérdezzen, ne faggasson, ne próbálja kiszedni belőlem a tit-
kaimat. Aztán elkapom a tekintetemet, mert nem vagyok hajlandó
könyörögni, se neki, se másnak.

– Én... nem tudtam aludni.

Will kis ideig hallgat, az állkapcsa megfeszül, de a szemében bi-
zonytalanságot látok.

– Itt most én irányítok – mondja végül. – Akkor futsz, amikor én
mondom, és ennyi. Ne csinálj ilyet többször!

Sarkon fordul és elsétál, én pedig ott maradok, és azon töprengök,
mennyi időm maradt, mielőtt kirúg a csapatból. Mert ha lehetséges
lenne, hogy leállítsam magam, akkor eleve nem is kerültem volna
ide.

Az öltözőben mindenkit levegőnek nézek. Ezek az emberek most
sem a barátaim, és két év múlva sem lesznek azok. Végigcsináltam
már egyszer, és pontosan tudom, mi a vége.

– Erin vagyok – köszön rám a mellettem öltöző lány.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Bámulatosan összeszedett a külseje: hosszú, szőke haj, szeplős arc, nagy, búzavirágkék szem. Ilyen lányok szoktak szerepelni a tejreklámokban vagy a templomi ifúsági csoport hirdetésein. Elég egy pilantást vetni rá, hogy tudd, sosem kellett szenvednie. Nem szabadna ezért utálnom, mégis így érzek.

A sporttáskám fölé hajolok, és morgok valamit válaszképpen, remélem, hogy elég ellenségesnek hangzik ahhoz, hogy elijesszem.

– Szóval... – kezdi tágra nyílt szemmel, bolondul vigyorogva. – Igaz, hogy azért küldtek el a csapatodból, mert összeverted Mark Bellt?

Összeszorítom a számat. Az életem teljes szétesése neki csak egy színes kis pletyka. Vicces, hogy mindenki elítél azért, amit tettem, de az senkinek nem jelent problémát, hogy mindenki milyen kurva nagy élvezettel ácsingózik a részletek után.

– Ja – mondom, behúzza a táskámat. – Én is úgy hallottam.

– Miért csináltad? – suttogja, mintha valami különleges, lányos közös pillanatot élnénk át, miközben a fél csapat ott kagylózik körülöttünk. – Gondolom, csinált valamit, ugye?

– Igen – felelem, aztán rámeredek meg a többi hallgatózóra, akik már nem is próbálnak úgy tenni, mintha nem figyelnének éberem. Felkapom a táskám, és az ajtó felé indulok. – Kurva sokat kérdezett.